

LBRIS

We know
books

Rabbi Wayne Dosick

Numele adevărat al lui DUMNEZEU

Primește esența deplină a Divinității!

Traducere din limba engleză
de Liliana Burghină

Editura

For You

Cuprins

Cuvinte de apreciere pentru cartea <i>Numele adevărat al lui Dumnezeu</i>	5
Notă către cititor despre scrierea cuvântului „Dumnezeu”	11
Preludiu / Născut pentru a iubi	13
Partea I / Numele cele multe ale lui Dumnezeu	
Capitolul 1 / Aici pe Pământ	19
Capitolul 2 / Numele multiple ale lui Dumnezeu	39
Capitolul 3 / Dumnezeu – găsit!	48
Capitolul 4 / Tora ne vorbește	56
Capitolul 5 / Întâlnirea cu Anochi	72
Interludiu / Caută și vei găsi	107
Capitolul 6 / Anochi și noi	109
Interludiu / Fața din oglindă este a ta	129
Partea a II-a / Dezvoltarea relației personale cu Anochi	
Capitolul 7 / Anochi lăuntric	133
Interludiu / Cine îl cunoaște pe Unicul?	183
Capitolul 8 / Promisiunea lui Anochi	186
Capitolul 9 / Afirmăția	192
Postludiu / Anochi, Anochi	193
Epilog / Mesaj personal	196
Anexa I / Eșantion de texte Anochi în <i>Profeți și Scrieri</i>	209
Anexa II / Lista tuturor textelor biblice Anochi	222
Note	229
Bibliografie	237
Mulțumiri	247

Capitolul 1

Aici pe Pământ

אֲנֹכִי אֲנֹכִי אֲנֹכִי

Bine te-am găsit!

Eu sunt Wayne Dosick.

Sunt un copil al Universului, ca și tine.

Sunt un copil al lui Dumnezeu, ca și tine.

Și, ca și tine, știi că poetul a avut dreptate: venim pe acest Pământ „urmând nori de slavă de la Dumnezeu, care este Casa noastră”¹.

Sufletele noastre sunt veșnice. Ele dețin cunoașterea cosmică a întregului timp și spațiu.

Dar, din cauza regulilor de pe Pământ, ne este imposibil să păstrăm o cunoaștere completă. Uităm; nu reușim să ne amintim.

Totuși, există întotdeauna o lumină palidă în umbră. Fiecare suflet de pe Pământ păstrează scânteii ale cunoașterii veșnice și, din când în când, întrezărim o licărire, o străfulgerare a ceea ce știam cândva: o deschidere către Tot Ceea Ce Este.

De-a lungul mileniilor, noi, ființele umane de pe Pământ, am încercat să rămânem conectați cu Dumnezeu prin

ceea ce numim „religie“. Fiecare religie, fiecare comunitate de credință este o cale către Divinitate, un mod de viață care folosește gândirea rațională, spiritul sacru, rugăciunea, cântecul, meditația, mișcarea, dansul și „sunetele tăcerii“ ca să fie cu Dumnezeu, să-I asculte cuvântul lui Dumnezeu și să facă voia lui Dumnezeu.

Pentru trei mari religii occidentale, povestea primei întâlniri cu Dumnezeu, „facerea“ relației noastre cu Dumnezeu, se află în „Cartea Domnului“, Biblia – mai întâi în originalul ebraic și apoi în zeci de traduceri. Biblia este textul sursă pentru credința și practica religioasă și este recunoscută ca fiind capodopera premergătoare și fundamentală a civilizației occidentale.

Biblia este iubită de atât de mulți întrucât ne atinge mintea și inima. Ea spune povestea lui Dumnezeu, a Universului și a omenirii – consemnarea istoriei, proiectul existenței și planul destinului nostru.

Chiar și în epoca noastră extrem de rațională, științifică și tehnologică, Biblia bazată pe credință captează imaginația căutătorilor spirituali și a empiriștilor raționali, a oamenilor de orice religie și fără religie, de orice credință și fără credință, a tuturor celor care îi recunosc impactul extraordinar asupra vieții și civilizației umane. Ea rămâne de mare interes și importanță pentru oamenii și societățile din întreaga lume și pentru toți cei care și-au pus vreodată întrebări despre Dumnezeu.

Totuși

Nu cu mult timp în urmă, un băiat de 6–7 ani mi-a spus:

– Ești rabin, nu-i așa?

– Da, am răspuns.

– Deci tu crezi toate lucrurile pe care le spune Biblia, nu?

Nu am dorit să intru în toate complexitățile erudiției biblice moderne cu acest copil, așa că i-am răspuns simplu:

– Da.

– Ei bine, atunci, ești un prost, a spus el.

Luat prin surprindere de îndrăzneală, dar intrigat de siguranța lui, am întrebat:

– De ce?

– Ei bine, știi că Biblia nu este adevărată, nu este corectă, a zis el.

– Ce vrei să spui?

– Nu toate relatările sunt adevărate, iar unele sunt amestecate – o parte dintr-o relatare ici, o parte colo... Unele au începutul lor, dar finalul din altele. Uneori, relatările sunt adevărate, dar multe dintre ele sunt doar minciuni – sunt inventate.

Destul de uimit, am întrebat:

– De unde știi toate astea?

Copilul s-a uitat la mine cu o privire care părea să spună: „Nu înțelegi, nu pricepi.“ Apoi, și-a îndreptat degetul mare în sus.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Știu despre Biblie mai bine decât tine, pentru că tocmai am venit de acolo, mi-a explicat el.

– De unde?

– Acolo sus. Cu Dumnezeu. Tocmai am venit de acolo și cunosc istorisirile reale din Biblie, așa cum s-au întâmplat cu adevărat, pentru că au fost poveștile mele de adormit.

Poate că de aceea, în ciuda tuturor aprecierilor și loialității afectuoase pe care o generează, unii consideră că Biblia – în special primele 5 cărți, Tora – este tulburătoare și neliniștitoare. Istorisirile și relatările sale sunt pură fantezie,

personajele au defecte grave, personajul principal este pretențios și capricios, iar lecțiile au puțină autoritate sau convingere morală. De-a lungul istoriei sale îndelungate și legendare, mulți au văzut în Biblie nu un izvor de îndrumare și inspirație, ci o sursă de conflict și război între popoare și comunități din întreaga lume.

„Istorisirile lui Dumnezeu“ – și, prin urmare, multe dintre istorisirile și învățăturile Bibliei – sunt incoerente și paradoxale.

Într-un aspect slăvit, Dumnezeuul Bibliei creează ființele umane după chipul Divin, celebrează spiritul uman, dă legi mărețe pentru cel mai înalt comportament etic, le invită pe ființele umane să fie partenere în lucrarea de creație continuă și de îmbunătățire a lumii, face ca până și cea mai banală interacțiune umană să fie sacră și ridică obișnuitul la rang de sfânt.

Însă aceste aspecte nobile ale Sale sunt mult prea des umbrite de un Dumnezeu care este, în mare parte, un bărbat autoritar, rigid, militarist și ierarhic. Este un Dumnezeu care aduce nenorociri și îi ucide pe primii născuți, face crize de furie și aplică pedepse aspre, despică pământul ca să-i înghită pe vrășmași și provoacă război ca să nimicască națiunile inamice. Este un Dumnezeu care se înfurie, este gelos și răzbunător, are cereri scandaloase și, sincer, se comportă foarte rău. Este un Dumnezeu în „numele“ căruia, în manifestări ulterioare, sunt aprobate fapte rele, atrocități, bătălii, cruciade, inchiziții, războaie sfinte, măcel și genocid, în „numele“ căruia se predică focul și pucioasa, Iadul și damnarea. Este un Dumnezeu care, pentru mulți, are imaginea unui bătrân cu barbă lungă și albă care stă pe un tron ceresc, judecând aspru și scriind înfricoșător în *Cartea vieții și a morții*.

Adaugă la aceasta vechea întrebare, îmbrăcată acum în haine contemporane: Cum permite un Dumnezeu plin de

compasiune și iubire ca bebelușii să se nască având malformații și handicapuri, ca mamele tinere să aibă cancer și tații tineri să moară, ca femeile tinere să fie jefuite, violate și ucise, ca mii de oameni să fie omorâți în foc, cutremure și inundații? Cum poate un Dumnezeu drept să stea cu mâinile în sân în timp ce milioane de oameni se chinuie în sărăcie, sunt răvășiți de boli și mor de foame? Cum să credem într-un Dumnezeu atotștiutor și atotputernic care nu oprește uciderea brutală a milioane de oameni și nu îi protejează pe copilași de arderea în cuptoarele Holocaustului?

Adaugă la toate acestea provocările ridicate de epoca postmodernă, extrem de științifică și tehnologică, în care atât de multă putere de manipulare și control al Universului pare să fie concentrată în mâinile oamenilor. Și aceasta într-o asemenea măsură, încât, pentru mulți, locul și rolul lui Dumnezeu sunt lipsite de importanță sau complet discutabile.

Dumnezeu – Cel pe care îl cunosc personal și intim, Dumnezeul pe care mi-l amintesc de „dinainte” – este desăvârșire completă și iubire pură. În viața mea și în viața atâtor alții, am experimentat și am fost martor al acestui Dumnezeu care mă creează și mă susține pe mine și lumea, acționează în har, are grijă de mine, mă protejează și mă alină, ascultă și răspunde când Îl chem, mă ridică din adâncuri, îmi prinde lacrimile amare și îmi împărtășește cele mai mari bucurii, îmi oferă înțelepciune, îndrumare, putere, tărie, speranță, bunătate și compasiune, mă învață adevărul etern, mă inspiră la bine și la dreptate, echilibrează justiția cu mila blândă și delicată, ne izbăvește pe mine și lumea, mă leagă în iubire necondiționată și veșnică.

Există în mod clar o disonanță, o disjunctie, o deconectare între Dumnezeul pe care ni-l amintim înainte de a veni pe Pământ și Cel pe care îl întâlnim adesea în Biblie și

pe care îl percepem acționând – sau reacționând – în această lume pământeană a noastră. Mulți au mari dificultăți în a-L reconcilia pe Dumnezeu aspru al Bibliei cu Dumnezeu aparent indiferent – sau tăcut – al binelui și răului, cu Dumnezeu bunătății, dreptății, milei și iubirii.

Cu aceste contradicții învolburate, suntem îndemnați să ne întrebăm: „Cine ești tu, Doamne? Ești Dumnezeu plin de iubire și grijă al Bibliei sau ești Dumnezeu dur și nestatornic al Bibliei? Te rog, adevăratul Dumnezeu, să Te revelezi!”

Recunoscând că Biblia este un document evolutiv, reprezentând... căutarea continuă a Divinității, textele ne spun mai mult despre căutarea noastră a lui Dumnezeu decât despre cerințele lui Dumnezeu față de noi.²

Astfel, ne întrebăm: îl găsim în Tora, așa cum cred mulți, pe Dumnezeu cel adevărat, desăvârșit și cuvântul exact și incontestabil al lui Dumnezeu? Sau găsim temerile, așteptările și speranțele ființelor umane proiectate asupra unei entități numite „Dumnezeu”? Ori este Biblia, în cuvintele atribuite poetului Robert Bly, doar „un mit [care] este un adevăr înghețat într-o poveste“?³

Cine este Dumnezeu?

De-a lungul secolelor, teologiile în evoluție ale iudaismului, creștinismului și islamismului au încercat, uneori cu mare succes, să îmbine natura aparent contradictorie a lui Dumnezeu. Mistica evreiască se concentrează asupra lui Dumnezeu care iubește și cuprinde. La începuturile sale, creștinismul a încercat să-L echilibreze pe Dumnezeu exigent, care dădea legi, cu un Dumnezeu al iubirii care are trei fețe inseparabile, dar distincte – Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Islamismul a încercat să-I sintetizeze pe Dumnezeul

legii și Dumnezeuul iubirii prin proclamarea unei singure Divinități nou numite (cu 99 de nume atributive). Mai degrabă, însă, a reușit să ofere o a treia viziune asupra lui Dumnezeu. În Orientul Îndepărtat, hinduismul profund spiritual recunoaște un panteon extins de zei și zeițe, cu numeroase nume și caracteristici.

De-a lungul timpului și până în zilele noastre, există persoane care au reușit să integreze cu succes numeroasele caracteristici și comportamente ale Divinității biblice într-o relație de credință și de practică satisfăcătoare. Mulți resping îndoielile cu privire la Dumnezeu deoarece pentru ei Dumnezeu este Divinitatea atotștiutoare, atotputernică și absolut desăvârșită, pe care O iubesc complet și necondiționat. Unii chiar își duc devotamentul față de Dumnezeu până la extreme fundamentaliste, insistând ca toți ceilalți să accepte și să îmbrățișeze credințele și convingerile lor absolute și neînduplecate.

Totuși, mai sunt și cei care se îndepărtează de Dumnezeu, incapabili să împace ideea unui Dumnezeu care iubește totul cu imaginea „omului vechi” aspru și judecător. Astfel, ei Îi permit lui Dumnezeu care „trimite urgie” să Îl eclipseze pe Dumnezeul iubirii și al sfințeniei blânde. Și de aceea, pentru unii, Dumnezeu este irelevant, iar pentru alții, „Dumnezeu este mort”.⁴

De-a lungul anilor, i-am slujit și i-am învățat pe foarte mulți evrei care fie se luptă cu această dilemă, fie o ignoră politicos. În plus, am predat studii iudaice la o universitate catolică, în timp ce unul dintre colegii mei preda studii biblice la o universitate publică. Amândoi am constatat că mulți dintre studenții noștri – evrei, creștini, musulmani și nereligioși – manifestau un mare interes pentru Biblie și învățăturile sale și, în același timp, întâmpinau dificultăți în a se conecta cu Dumnezeul descris în ea.

Iată de ce, probabil, sinagogile, bisericile și moscheile noastre nu sunt pline de credincioși. Când mergem să ne rugăm, cui ne adresăm? Când îl căutăm pe Dumnezeu, pe cine găsim? Când citim Sfânta Scriptură, unde Îl găsim pe Dumnezeul „iubirii statornice“, în locul Dumnezeului care este „războinic“?

Graba tot mai populară către „spiritualitate“ oferă posibilitatea creării unei relații personale cu Divinul, adesea prin ignorarea contradicțiilor biblice despre Dumnezeu și renunțarea la capcanele formale ale religiei instituționalizate. Totuși, mulți consideră că această abordare este prea eterică și amorfă, lipsită de istoria, moștenirea, comunitatea de acasă și savoarea satisfăcătoare pentru suflet a unei anumite tradiții religioase.

Trebuie să existe un răspuns diferit, un răspuns mai bun, satisfăcător din punct de vedere rațional, emoțional și spiritual, care să explice comportamentele extrem de diferite ale lui Dumnezeu. Există o mulțime de vechituri care efectiv nu sunt de ajuns: credința oarbă („Dumnezeu are numeroase caracteristici diferite și o poate manifesta pe oricare dintre ele oricând dorește“), capriciul („Dumnezeu este Dumnezeu, face ce vrea“) sau resemnarea („Este voia lui Dumnezeu“).

Trebuie să existe un răspuns la misterul caracterului paradoxal al lui Dumnezeu, pe care încă nu l-am recunoscut sau nu am reușit să îl înțelegem.

Și iată-l: în timp ce pornește de la ipoteza fundamentală că Dumnezeu există, ne vorbește despre caracteristicile și attributele lui Dumnezeu, despre cuvântul și voința lui Dumnezeu și despre ceea ce face Dumnezeu, Biblia ebraică nu ne spune cine este Dumnezeu. Biblia nu răspunde niciodată la întrebarea noastră imperioasă „Cine este Dumnezeu?“.

Fiecare nume pe care îl avem pentru Dumnezeu – inclusiv „numele principal“ din Biblie, YHWH – reflectă unul

dintre aspectele, atributele sau caracteristicile Lui. Niciunul nu întruchipează integralitatea, totalitatea, esența deplină a lui Dumnezeu.

Niciunul dintre numele lui Dumnezeu pe care le cunoaștem din Biblie – și niciunul dintre numele prin care Dumnezeu este identificat și cunoscut mai târziu – nu este numele adevărat al lui Dumnezeu.

Și astfel, așa cum ne învață înțeleptul, „nu cunoști ceva până nu-i cunoști numele”⁵, nu L-am cunoscut niciodată pe deplin pe adevăratul Dumnezeu.

Imaginează-ți o minge de plajă alcătuită din mai multe fâșii de culori diferite. Fiecare fâșie este o parte sau un aspect al mingii. Ea nu există în absența fiecărei fâșii în parte. Fără existența mingii, fâșiile individuale nu au niciun rol.

Acum, imaginează-ți că Dumnezeu este mingea de plajă. Fiecare dintre numele noastre pentru Dumnezeu este o fâșie a mingii – un aspect sau o caracteristică a lui Dumnezeu. Dar care este numele întregii Mingi Divine de Plajă, completitudinea, totalitatea, esența deplină a lui Dumnezeu?

Dumnezeul deplin este adesea numit „Sursa”, îndeosebi în New Age. Acest lucru este logic, întrucât știm că Dumnezeu este „Sursa a toate”.

Dumnezeu este totul din tot, deplinătatea, totalitatea, Unitatea Universului – bărbat și femeie, lumină și întuneric și umbră, noi și celălalt, dreptate și compasiune, durere și alinare, sens și nonsens, bine și rău, furie și liniște, indiferență și pasiune, bucurie și tristețe, tragedie și triumf, corect și greșit, da și nu, conflict și armonie, război și pace, răzbunare și iubire peste măsură, viață și moarte și viața veșnică. Nu există nimic care să nu fie Dumnezeu. Dumnezeu este Sursa a Toate. Dumnezeu este Totul. Aceasta este realitatea absolută a Ființei lui Dumnezeu – și a noastră.

Fiecare dintre aceste aspecte ale lui Dumnezeu este ca unul dintre fâșiile mingii de plajă: uneori vedem afișată fâșia care reprezintă bunătatea, alteori vedem fâșia răului. Uneori duritatea, alteori blândețea. De aceea, ni se pare adesea că Dumnezeu este contradictoriu și inconsecvent.

Fără să ne dăm seama până acum, nedumerirea noastră în legătură cu Dumnezeu este cauzată de faptul că fiecare dintre numele biblice pe care le cunoaștem pentru El reprezintă doar unul dintre aspectele lui Dumnezeu, doar una dintre numeroasele și variatele caracteristici ale lui Dumnezeu, doar una dintre fâșiile Mingii Divine de Plajă. Când rostim unul dintre numele pe care le cunoaștem pentru Dumnezeu, invocăm de fapt doar acea caracteristică a Divinității. Deruta noastră o reprezintă confundarea acestor aspecte individuale cu Dumnezeul întreg, complet, cu Sursa deplină.

Astfel, deși avem o multitudine de nume pentru aspecte individuale ale lui Dumnezeu, nu am știut niciodată cum numește Biblia Sursa deplină. Ca atare, nu L-am cunoscut niciodată pe Dumnezeul cel deplin, întreg, complet.

Așadar, dacă vrem să-I cunoaștem esența deplină a lui Dumnezeu, trebuie să cunoaștem numele Lui adevărat din Biblie.

Suntem provocați să răspundem la o întrebare simplă, dar profundă:

Cine este Mingea Divină de Plajă?

Care este numele biblic al Sursei?

Cine este Dumnezeu?

Stând veșnic pe Muntele Sinai

Se află oare numele adevărat al lui Dumnezeu undeva în Biblie, așteptând să fie descoperit și dezvăluit? Putem să accesăm Biblia și să găsim numele adevărat al lui Dumnezeu?